

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Stk/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8020200421
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Fečík
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:8020200421.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa) Igor Bilanovič - I.B.+, IČO: 329 377 76, miesto podnikania: Pavlovičovo námestie 3862/45, 080 01 Prešov, právne zastúpeného: Mgr. Marek Tauber, advokát so sídlom Hviezdoslavova 11, 052 01 Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, so sídlom v Prešove, Námestie Mieru 3, v konaní o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP2-2020/015575-005/LIS z 6.5.2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/47/2020-109 z 27.4.2023, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I.
Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Okresný úrad v Prešove, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozkazom č. OU-PO-OCDPK-2019/018063 z 21.3.2019 uložil žalobcovi podľa § 149 ods. 1 zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 106/2018 Z. z.“) v spojení s ustanovením § 148 ods. 14 písm. b) bod 5. zákona č. 106/2018 Z. z. pokutu vo výške 165,- eur za to, že ako prevádzkovateľ vozidla porušil ustanovenie § 45 ods. 1 písm. b) bod 2. zákona č. 106/2018 Z. z. v spojení s ustanovením § 117 ods. 1 zákona č. 106/2018 Z. z., t. j., že bez vyzvania a na vlastné náklady nepodrobil v ustanovenej lehote, do 15.10.2016, osobné vozidlo, kat. M1, zn. ŠKODA, obchodný názov: OCTAVIA, ev. č. C., VIN: U., emisnej kontrole pravidelnej (ďalej len „osobné vozidlo“).

2. Proti rozkazu č. OU-PO-OCDPK-2019/018063 z 21.3.2019 podal účastník konania v zákonom stanovenej lehote odpor z 28.4.2019.

3. Rozhodnutím č. OU-PO-OCDPK-2019/018063-3-Šr z 6.5.2019 prvostupňový orgán uložil žalobcovi ako prevádzkovateľovi vozidla pokutu vo výške 165,- eur za to, že nepodrobil v ustanovenej lehote osobné vozidlo emisnej kontrole pravidelnej.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z 16.6.2019.

5. Žalovaný zistil v konaní prvostupňového orgánu viacero nedostatkov a pochybení, pre ktoré rozhodnutím č. OU-PO-OOP2-2019/037190-002/LIS z 3.9.2019 podľa § 59 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zrušil rozhodnutie prvostupňového orgánu č. OU-PO-OCDPK-2019/018063-3-Šr z 6.5.2019 a vec vrátil prvostupňovému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie.

6. Prvostupňový orgán prostredníctvom listu z 8.10.2019 dal žalobcovi v zmysle § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 správneho poriadku možnosť v určenej lehote (7 dní od doručenia tejto výzvy) vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Na tento list reagoval žalobca zaslaním troch písomných vyjadrení, a to z 7.11.2019, z 8.11.2019 a z 9.11.2019. Vo vyjadrení z 7.11.2019 žalobca poukázal na § 3 ods. 2, 4 a 5, § 27 ods. 1, § 33 ods. 2 správneho poriadku a uviedol, že mu správny orgán neposkytol žiadnu pomoc a poučenie. Vo vyjadrení z 8.11.2019 žalobca poukázal na § 40 ods. 1 správneho poriadku a požiadal, aby „z dôvodu nedostatku staníc STK bola ako predbežná otázka daná Ministerstvu dopravy a to z dôvodu preukázania nevykonateľnosti pravidelnej technickej a emisnej kontroly čo je následkom nedostatku staníc STK“. Žalobca vo svojom podaní z 8.11.2019 zároveň požiadal o predloženie certifikátu v súlade so zákonom č. 142/2000 Z. z. o metrologii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom zároveň dodal, že „druhou otázkou pre Ministerstvo dopravy je predloženie certifikátov informačného systému v cestnej doprave na základe ktorých sa určuje dátum a čas správneho deliktu.“

7. Listom z 9.11.2019 žalobca požiadal o prerušenie konania do vyjadrenia Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) ku predbežnej otázke.

8. Prvostupňový orgán prostredníctvom emailovej správy z 12.11.2019 požiadal ministerstvo o usmernenie najmä vzhľadom na podanie žalobcu z 8.11.2019. Ministerstvo reagovalo zaslaním emailovej správy z 13.11.2019, v ktorej uviedlo, že sa o žiadnu predbežnú otázku v tomto prípade nejedná.

9. Rozhodnutím č. OU-PO-OCDPK-2019/018063-012 z 10.12.2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) prvostupňový orgán uložil žalobcovi ako prevádzkovateľovi vozidla pokutu vo výške 165,-eur za to, že sa dopustil spáchania správneho deliktu podľa § 148 ods. 14 písm. b) bod 5. zákona č. 106/2018 Z. z. tým, že porušil povinnosť podľa § 45 ods. 1 písm. b) prvého bodu zákona č. 106/2018 Z. z. pretože bez vyzvania a na vlastné náklady nepodrobil osobné vozidlo v ustanovenej lehote do 15.10.2016 emisnej kontrole pravidelnej, spôsobom a v rozsahu ustanovenom všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným na vykonanie zákona č. 106/2018 Z. z.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z 14.1.2020.

11. Žalovaný rozhodnutím č. OU-PO-OOP2-2020/015575-005/LIS z 6.5.2020 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) ako odvolací orgán rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

II.

Konanie na krajskom súde

12. Správnu žalobou vo veciach správneho trestania (ďalej len „žaloba“) včas podanou na Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vrátenia veci na ďalšie konanie a rozhodnutie.

13. K podanej žalobe sa vyjadril žalovaný, na ktorého reagoval replikou žalobca.

14. Krajský súd rozsudkom č. k. 6S/47/2020-109 z 27.4.2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) žalobu zamietol a účastníkom konania náhradu trov nepriznal.

15. Krajský súd napadnutý rozsudok odôvodnil predovšetkým tým, že:

- zdôraznil, že zodpovednosť prevádzkovateľa za správny delikt podľa § 148 ods. 14 písm. b) bod 5. zákona č. 106/2018 Z. z. spočíva v nesplnení povinnosti podrobiť vozidlo pravidelnej emisnej

kontrole, je zodpovednosťou objektívnou. Pre jej uplatnenie nie je významné, či prevádzkovateľ má alebo nemá faktickú možnosť zabezpečiť podrobenie vozidla predpísanej kontrole. Otázka zavinenia je tu irelevantná, pretože sa preukazuje len porušenie právnej povinnosti. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Asan/34/2020 z 20.4.2022 ako i rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.8Sžf/111/2013 z 29.1.2015, publikovaný pod č. 99/2015,

- žalobcova námietka o nedostatku pracovísk emisnej kontroly nemala povahu predbežnej otázky,
- žalobca ako prevádzkovateľ vozidla mal možnosť vybrať si pracovisko emisnej kontroly, v ktorom by osobné vozidlo podrobil emisnej kontrole pravidelnej, aj mimo miesta svojho bydliska,
- žalobca nepreukázal žiadnym listinným dôkazom, že bol na niektorom pracovisku emisnej kontroly a toto pracovisko mu odmietlo vykonať pravidelnú emisnú kontrolu z dôvodu nedostatočnej kapacity v čase, kedy mal povinnosť podrobiť osobné vozidlo pravidelnej emisnej kontrole,
- že v prílohe č.1 k zákonu č.106/2018 Z. z. sú podrobne uvedené podmienky na zriadenie stanice technickej kontroly, pracoviska emisnej kontroly a pracoviska kontroly originality nad rámec existujúcej siete. Z uvedeného je zrejmé, že pracoviská emisných kontrol v Slovenskej republike tvoria tzv. sieť stacionárnych pracovísk emisných kontrol. Zriadenie ďalšieho stacionárneho pracoviska emisnej kontroly nad rámec existujúcej siete povoľuje ministerstvo. Ak ministerstvo vo svojom vyjadrení uviedlo, že sa nejedná o žiadnu predbežnú otázku, správne orgány postupovali v súlade so zákonom, a z ich strany nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcu, ak tento nedostal možnosť vyjadriť sa k odpovedi ministerstva, pretože to nebolo potrebné. Taktiež nebol dôvod na prerušenie administratívneho konania,
- poukázal na význam zásady právnej istoty a zásady rovnosti a to vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Asan/34/2020 z 20.4.2022, ktorým bola podobne posúdená vec uloženia pokuty za obdobný správny delikt,
- neakceptoval námietku týkajúcu sa výstupu z Jednotného informačného systému v cestnej doprave vo vzťahu k údajom o dátume a čase, pretože žalobca v priebehu administratívneho konania nepredložil ani jeden relevantný listinný dôkaz, ktorý by preukázal, že k porušeniu predmetnej povinnosti žalobcu ako prevádzkovateľa vozidla nedošlo,
- vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa uplynutia subjektívnej lehoty uviedol, že prvostupňový orgán sa o porušení povinnosti dozvedel až dňom vytvorenia výstupu z Jednotného informačného systému v cestnej doprave (dôkaz porušenia) č. 2019-03-05-2044385975 s dátumom vytvorenia 5.3.2019 o 06:59 hod. Prvým úkonom v konaní o správnom delikte podľa § 148 zákona č. 106/2018 Z. z. bolo doručenie rozkazu žalobcovi dňa 15.4.2019, t. j. za účinnosti nového zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke,
- k námietkam žalobcu o porušení princípov dobrej správy a legality skonštatoval svoj záver, že procesné práva žalobcu neboli zo strany správnych orgánov porušené. Pokiaľ žalobca v replike žiadal prizvať znalca z príslušného odboru a odvetvia, ktorý by zodpovedal otázku: „Ako dlho je nutné čakať na vykonanie technickej kontroly pri aktuálnom množstve vozidiel podliehajúcich technickej kontrole v okrese Prešov s prihliadnutím na skutočnosť, že mesto Prešov je spádové mesto so stanicami technickej kontroly pre nákladné autá celého prešovského kraja?“, s týmto sa súd nestotožnil. Krajský súd zhodne so správnyimi orgánmi skonštatoval, že žalobca mal možnosť vykonať pravidelnú emisnú kontrolu nielen v okrese Prešov, ale aj v inom meste na území Slovenskej republiky, navyše ak mal na to lehotu dvoch rokov,
- pokiaľ žalobca zaslal dňa 27.4.2023 o 9:38 hod. prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy (ďalej len „ÚPVS“) krajskému súdu návrh na odročenie pojednávania veci z dôvodu, že dňa 26.4.2023 vo večerných hodinách sa u neho prejavili klinické príznaky ochorenia, ktoré majú vplyv na jeho obmedzenú pohyblivosť a ktoré nepominuli, pričom tieto skutočnosti boli podľa názoru žalobcu dostatočným dôvodom na odročenie pojednávania, tak s týmto sa krajský súd nestotožnil. Termín pojednávania vytýčil krajský súd na deň 27.4.2023 o 9:50 hod. Z registra krajského súdu vyplýva, že návrh žalobcu na odročenie pojednávania bol súdu doručený dňa 27.4.2023 až o 10:02:34 hod. Krajský súd na vysvetlenie dodáva, že podanie adresované súdu príde do schránky súdu vedenej na ÚPVS a následne je spracovávané a vybrané elektronickými - softvérovými nástrojmi a zasielané priamo už do elektronickej aplikácie súdneho manažmentu konkrétneho súdu; a práve pri tomto procese vznikajú vzhľadom na množstvo doručovaných podaní časové odstupy medzi doručením podania účastníkom do schránky súdu a následným doručením zásielky do podateľne konkrétneho súdu. Žalobca tiež zaslal návrh na odročenie pojednávania dňa 27.4.2023 aj prostredníctvom emailu, avšak až o 10:06 hod., teda až v čase, kedy sa už pojednávanie konalo. Krajský súd poukázal aj na to, že žalobca svoje všeobecné tvrdenia (o obmedzenej pohyblivosti) následne nepreukázal zaslaním potvrdenia o lekárskom vyšetrení napr. na lekárskej pohotovosti vo večerných hodinách, prípadne ošetrovaním v

nasledujúci deň u svojho obvodného lekára, resp. dodatočným zaslaním dokladu o práceneschopnosti, ktoré by jednoznačne preukázali nemožnosť žalobcu dostaviť sa na pojednávanie. Z obsahu zápisnice z pojednávania vyplýva, že predsedníčka senátu pred začiatkom pojednávania zisťovala u súdnej tajomníčky a tiež na sekretariáte krajského súdu, či žalobca prostredníctvom ÚPVS svoju neprítomnosť neospravedlnil, avšak v tom čase žiadne podanie od žalobcu nebolo súdu doručené, preto bolo v súlade s § 114 SSP konané v neprítomnosti žalobcu. Krajský súd dal tiež do pozornosti aj predchádzajúce sa ospravedlnenie žalobcu z termínu ústneho pojednávania vytyčeného na deň 28.2.2023 o 10:30 hod. a to z dôvodu príznakov ochorenia COVID 19. Ani v tomto prípade žalobca svoje tvrdenie nepreukázal aspoň potvrdením svojho obvodného lekára, resp. dôkazom o vykonaní testu.

III.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

16. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. e), f), g), h) a j) SSP. Sťažovateľ navrhol zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a súčasne priznať mu plnú náhradu trov kasačného konania.

17. Sťažovateľ v ôsmich sťažnostných bodoch kasačnej sťažnosti namietal nasledovné skutočnosti:

1. vo veci sp.zn. 6S/47/2020 konal a rozhodoval nezákonný senát a to z dôvodu nesplnenia podmienky podľa § 51 ods. 1 a 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“). Daná vec bola zapísaná do senátu 6S v elektronickej podateľni už s pridelenou spisovou značkou mimo elektronickej podateľne cez funkcionality výnimka, o čom svedčí dátum a čas potvrdenia o pridelení veci, ktorý je 10.7.2020 7:54:09, pričom prvý zápis v elektronickej podateľni je 10.7.2020 7:56:17, t. j. v elektronickej podateľni vec bola zapísaná o 2 minúty a 8 sekúnd neskôr, ako bola pridelená podľa potvrdenia o pridelení veci. Krajský súd síce vyprodukoval potvrdenie o pridelení veci náhodným výberom, ale toto bolo fiktívne,
2. v danej veci rozhodol krajský súd v trojčlennom senáte, zloženom z predsedu a dvoch sudcov, avšak v zmysle § 23 ods. 2 SSP pritom o správnych žalobách vo veciach správneho trestania podaných proti rozhodnutiu alebo opatreniu o priestupku rozhoduje na krajskom súde sudca a nie senát,
3. neobstojí tvrdenie krajského súdu, že žalobca nepredložil žiadne listinné dôkazy týkajúce sa predbežnej otázky, pretože tieto boli súčasťou administratívneho spisu, konkrétne ide o listinu z 8.11.2019,
4. prvostupňový orgán požiadal ministerstvo o usmernenie, čo je v rozpore s § 6 správneho poriadku. Krajský súd sa pritom so zasahovaním ministerstva do administratívneho konania nevysporiadal, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
5. pokiaľ krajský súd argumentoval tým, že sťažovateľ nepredložil potvrdenie stanice technickej kontroly, že neboli dostatočné kapacity v čase, keď mal povinnosť podrobiť osobné vozidlo pravidelnej emisnej kontrole, tak sa jedná o nesprávne právne posúdenie, pretože zákon vydávanie takýchto potvrdení neumožňuje. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na 70 povolení nových staníc technickej kontroly, čo malo byť dôkazom „nevykonateľnosti emisnej kontroly“ v rozhodnom čase,
6. dátum a čas vytvorenia výstupu sú meranou veličinou, ktorá má dopad na zánik zodpovednosti za správny delikt. Žalovaný nepreukázal certifikátom o vykonaní povinnej metrologickej kontroly, že dátum a čas na výstupe č. 2019 - 03 - 05 - 2044385975 (dôkaz porušenia) z Jednotného informačného systému v cestnej doprave je pravdivý. Zákonodarca nezbavil žalovaného aplikovať zákon č. 142/2000 Z. z. o metrologii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 142/2000 Z. z.“) pri vytváraní výstupov z Jednotného informačného systému v cestnej doprave, pričom poukázal na § 5 ods. 3 zákona č. 387/2015 Z. z. o jednotnom informačnom systéme v cestnej doprave a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 387/2015 Z. z.“). Sťažovateľ následne poukázal na § 8 ods. 1 a 3 zákona č. 142/2000 Z. z. a uviedol, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nepravdivého dôkazu o skutočnosti, kedy sa prvostupňový orgán dozvedel o porušení povinnosti žalobcom. Následne sťažovateľ skonštatoval, že: „JE AJ KLAMLIVÉ TVRDENIE ŽALOVNÉHO ŽE SA PRÍSLUŠNÝ SPRÁVNY ORGÁN O PORUŠENÍ POVINNOSTI DOZVEDEL až dňa 05.03.2019 o 06:59 hod. a to vytvorením výstupu z Jednotného informačného systému v cestnej doprave (dôkaz porušenia) č. 2019-03-05- 2044385975 s dátumom vytvorenia 05.03.2019 o 06:59 hod. ABY BOLI SLOVÁ ŽALOVANÉHO UVERITEĽNÉ O ČASE VYTVORENIA VÝSTUPU z Jednotného informačného systému v cestnej doprave (dôkaz porušenia) a nejde len o naplnenie štátneho rozpočtu mal Žalovaný predložiť certifikát o vykonaní povinnej metrologickej kontroly aby bolo verifikované ŽE DÁTUM VYTVORENIA

VÝSTUPU NIE JE NAPRIKLAD POSUNUTÝ O JEDEN ROK ABY SA ZABRÁNILO PREMI.ČANIU SPRÁVNEHO DELIKTU A TÝM NEMOŽNOSTI KONAŤ VOČI ŽALOVANÉMU.“,

7. nesprávnosť záveru krajského súdu o tom, že žalobca mohol vykonať emisnú kontrolu v inom meste na území Slovenskej republiky, pričom „nemal odpoveď znalca s patričného odboru a odvetvia či je to možné“. Rovnako sťažovateľ nesúhlasil s tým, že na vykonanie emisnej kontroly mal lehotu dvoch rokov. Podľa sťažovateľa „Lehota dvoch rokov je lehota ktorú si žalobca ZAPLATIL vykonaním emisnej a technickej kontroly na užívanie vozidla v cestnej premávke a neslúži na opätovné vykonanie emisnej kontroly a navštevoval stanice emisnej kontroly v inom meste na území SR.“,

8. krajský súd si neuvedomil nereálnosť vykonania pravidelnej emisnej kontroly, keď žalobcu posielal vykonať emisnú kontrolu do iných miest Slovenskej republiky a to v čase platnosti predchádzajúcej emisnej kontroly v lehote dvoch rokov, čím odoprel žalobcovi užívanie vozidla s platnou emisnou a technickou kontrolou po dobu dvoch rokov.

18. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na svojich pôvodných vyjadreniach a navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Právny názor kasačného súdu

19. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal žalobca ako sťažovateľ v lehote včas [§ 443 ods. 2 písm. a) SSP v znení účinnom do 30.6.2023], preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, pričom bol vedený nasledovnými právnymi úvahami.

20. Predmetom správneho súdneho prieskumu v súdnej veci bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a potvrdené prvostupňové rozhodnutie, ktorým bola sťažovateľovi uložená pokuta vo výške 165,- eur za spáchanie správneho deliktu podľa § 148 ods. 14 písm. b) bod 5. zákona č. 106/2018 Z. z., pretože nepodrobil osobné vozidlo v lehote do 15.10.2016 emisnej kontrole pravidelnej.

21. Úvodom považuje kasačný súd za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ formuloval kasačnú sťažnosť na samej hranici zrozumiteľnosti. V zmysle § 445 ods. 1 písm. c) SSP pritom v kasačnej sťažnosti má byť obsiahnuté opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov sa podľa § 440 SSP podáva. Rozhodné skutočnosti, t. j. sťažnostné body však sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nespojil s uplatnenými dôvodmi kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. e), f), g), h) a j) SSP. Úlohou kasačného súdu pritom nie je domýšľať si, ktorá skutočnosť je spojená s tým ktorým dôvodom kasačnej sťažnosti. Rozoznávanie medzi jednotlivými dôvodmi kasačnej sťažnosti má pritom svoj nesporný procesný význam a to nielen vo vzťahu k potrebe ich vymedzenia v kasačnej sťažnosti (§ 440 ods. 2 SSP) ale najmä vzhľadom na determinovanie predmetu prieskumu. Keďže pri správnej žalobe vo veciach správneho trestania však nie je kasačný súd v zmysle § 453 ods. 2 SSP viazaný sťažnostnými bodmi v rozsahu danom § 195 SSP, pristúpil kasačný súd ku skúmaniu sťažnostných bodov napriek ich sčasti nejasej formulácii s určitou procesnou „veľkorysťou“.

K sťažnostným bodom 1 a 2 (zákonný sudca)

22. Pokiaľ sťažovateľ namietal skutočnosť, že jeho žaloba bola pridelená priamo senátu 6S krajského súdu mimo náhodného výberu pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, teda v rozpore s § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z., kasačný súd túto skutočnosť nezistil. Sťažovateľ svoj záver v tomto smere odvíjal primárne od skutočnosti, že na Potvrdení o prijatí návrhu na začatie konania č. I. 13 bola priamo uvedená sp. zn. 6S/47/2020 a dátum s časom 10.7.2020 7:54:09, pričom na Potvrdení o generovaní náhodným výberom č. I. 139 doloženom sťažovateľom v prílohe kasačnej sťažnosti bol dátum a čas uskutočnenia náhodného výberu medzi štyrmi senátmi (1S, 2S, 4S a 5S) s rovnakým pomerovým číslom 3 vyznačený 10.7.2020 7:56:17. Sťažovateľ totiž nesprávne vyhodnotil čas vyznačený na Potvrdení o prijatí návrhu na začatie konania č. I. 13.

23. Kasačný súd zo súdneho spisu zistil, že žaloba bola krajskému súdu elektronicky doručená 9.7.2020 (štvrtok) o 18:35 (viď doručka na č. I. 11). Keďže žaloba bola doručená po pracovnom čase, ako jej prijatie sa formálne vyznačil čas 7:54:09, kedy príslušná pracovníčka podateľne začala zápis žaloby do systému (č. I. 13). Po vyplnení potrebných údajov v čase 7:56:17 bol vygenerovaný zákonný sudca v podobe senátu 6S (č. I. 139). Až po tomto úkone boli vytlačené príslušné potvrdenia č. I. 13 a 139. To znamená, že čas 7:54:09 uvedený na Potvrdení o prijatí návrhu na začatie konania č. I. 13 nepotvrďuje sťažovateľovu domnienku, že jeho žaloba bola pridelená senátu 6S bez realizácie náhodného výberu. Tento záver nakoniec potvrdzuje aj vyjadrenie krajského súdu z 13.3.2025 vyžiadané si kasačným súdom, ktoré bolo zaslané na vedomie aj účastníkom konania. Kasačný súd preto vo vzťahu ku sťažnostnému bodu 1 nezistil jeho dôvodnosť.

24. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že v súdnej veci nemal na krajskom súde rozhodovať senát ale sudca, kasačný súd uvádza, že sťažovateľ nesprávne vyhodnotil predmet prieskumu ako priestupkovú vec. V zmysle § 23 ods. 2 písm. a) SSP v znení účinnom do 30.6.2023 konal a rozhodoval sudca o správnych žalobách vo veciach správneho trestania podaných len proti rozhodnutiu alebo opatreniu o priestupku, avšak nie pri rozhodnutiach a opatreniach o správnom delikte, kedy konal senát. Keďže sťažovateľom namietané rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie sa týkalo správneho deliktu podľa § 148 ods. 14 písm. b) bod 5. zákona č. 106/2018 Z. z., správne vo veci konal a rozhodoval trojčlenný senát krajského súdu. Ani pri sťažnostnom bode 2 preto kasačný súd nezistil jeho dôvodnosť.

K sťažnostnému bodu 3
(preukázanie predbežnej otázky)

25. Sťažovateľ namietal, že predbežnou otázkou v súdnej veci bola nedostatočná sieť staníc technickej kontroly, pričom dôkazom preukazujúcim túto skutočnosť mala byť listina z 8.11.2019.

26. Kasačný súd predovšetkým zdôrazňuje, že otázka dostatočnosti siete technickej kontroly jednoznačne nemala v súdnej veci povahu predbežnej otázky v zmysle § 40 správneho poriadku. Uvedenou predbežnou otázkou sa totiž rozumie taká otázka, od posúdenia ktorej závisí rozhodnutie vo veci, ktorá je predmetom správneho konania. Na jej vecné rozhodnutie však nie je príslušný správny orgán, pred ktorým prebieha dané správne konanie, ale iný správny orgán, prípadne súd. Ide teda o otázku, ktorá môže byť predmetom samostatného konania. Samotná skutočnosť, že ministerstvo podľa § 83 ods. 14 písm. a) zákona č. 106/2018 Z. z. vydáva povolenia na zriadenie stanice technickej kontroly nad rámec existujúcej siete, neznamená, že toto administratívne konanie malo povahu rozhodovania o predbežnej otázke vo vzťahu k rozhodovaniu o správnom delikte sťažovateľa. Uvedené jednoznačne vyplýva z viazanosti rozhodnutím o predbežnej otázke v zmysle prvej vety § 40 ods. 1 správneho poriadku. Povolenie ďalšieho stacionárneho pracoviska emisnej kontroly nad rámec existujúcej siete totiž nemá žiaden priamy dopad na posúdenie zodpovednosti sťažovateľa za spáchanie správneho deliktu.

27. Zhodne s krajským súdom totiž kasačný súd akcentuje, že sťažovateľ nepreukázal, že si povinnosť podrobiť osobné vozidlo emisnej kontrole nesplnil z dôvodu nedostatku pracovísk emisnej kontroly na území celej Slovenskej republiky. Aj kasačný súd pritom dospel k záveru, že v tomto smere sťažovateľ nepredložil ani jeden relevantný dôkaz. Týmto dôkazom pritom v žiadnom prípade nemôže byť listina z 8.11.2019, pretože touto je len list sťažovateľa adresovaný prvostupňovému orgánu, v ktorom tento vyjadruje vlastný subjektívny názor na ním prezentovanú údajnú predbežnú otázku. Inak povedané samotné vyjadrenie názoru sťažovateľom nepreukazuje ani nedostatok staníc technickej kontroly ani nemožnosť podrobiť sa v rozhodnom čase na nich pravidelnej emisnej kontrole.

K sťažnostnému bodu 4
(samostatnosť konania prvostupňového orgánu)

28. Vo všeobecnosti platí, že štruktúra orgánov verejnej správy je budovaná na princípe inštančnej a procesnej pyramídy, pri ktorom je vyšší stupeň nadriadený nižšiemu. Táto nadriadenosť sa následne prejavuje vo viazanosti právnym názorom, ktorý môže mať viacero podôb. Explicitná viazanosť v konkrétnej veci je upravená v § 59 ods. 3 správneho poriadku, podľa ktorého je prvostupňový orgán po zrušení svojho rozhodnutia a vrátení veci na ďalšie konanie viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu. V zásade implicitná viazanosť vo všeobecnej rovine sa odráža najmä v odbornom a metodickom

riadení, ktorého prejavom sú rôzne formy vnútorných riadiacich aktov (napr. usmernení, stanovísk, metodických pokynov) s rôznou internou záväznosťou, ktoré zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v § 21 ods. 3 písm. d) definuje ako opatrenie orgánu verejnej správy so všeobecnými účinkami. Vydanie takéhoto opatrenia so všeobecnými účinkami, či už z aktivity nadriadeného orgánu alebo na žiadosť podriadeného orgánu nemá v zásade žiadny dopad na procesnú samostatnosť podriadeného orgánu, ktorý je naďalej oprávnený sám vo veci konať a rozhodnúť.

29. Na základe vyššie uvedeného preto emailová žiadosť prvostupňového orgánu z 12.11.2019 adresovaná ministerstvu na účel usmernenia vo vzťahu k aplikácií zákona č. 142/2000 Z. z. na Jednotný informačný systém v cestnej doprave nemala a ani nemohla mať žiaden dopad na zákonnosť postupu a rozhodovania prvostupňového orgánu a v žiadnom prípade sa nemohla odraziť v nezákonnosti rozhodnutia žalovaného.

30. Súčasne nemohlo dôjsť ani k porušeniu § 6 správneho poriadku, ako sa mylne domnieval sťažovateľ, pretože týmto je normovaná so súdenou vecou nesúvisiaca funkčná príslušnosť správneho orgánu v rámci jeho organizačnej štruktúry.

K sťažnostnému bodu 5
(potvrdenie stanice technickej kontroly)

31. V zmysle § 135 ods. 1 písm. d), ods. 5 písm. b) zákona č. 106/2018 Z. z. verejnú správu na úseku prevádzky vozidiel v cestnej premávke vykonávajú aj orgány odborného dozoru, medzi ktoré patrí aj technická služba emisnej kontroly. Na konanie stanice technickej kontroly preto dopadá znenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené je však potrebné vnímať predovšetkým k rozhodovaniu v rámci výkonu verejnej správy. Vyjadrenie, či sa určitá osoba objednala na emisnú kontrolu a táto jej nemohla byť v určitej lehote vykonaná z kapacitných, či iných dôvodov, však stanica technickej kontroly nesporne je oprávnená vydať. Pokiaľ by aj sťažovateľovi bolo oznámené, že mu príslušná stanica technickej kontroly odmieta takéto vyjadrenie vydať, mohol navrhnúť krajskému súdu výsluch konkrétnej zodpovednej osoby v pozícii svedka, resp. navrhnúť krajskému súdu, aby si tento takéto vyjadrenie vyžiadal sám. Sťažovateľ však vykonanie takéhoto dôkazu nenavrhol.

32. Zo sťažovateľových vyjadrení ani nevyplýva, že by v rozhodnom čase navštívil určitú stanicu technickej kontroly a na tejto mu emisná kontrola z kapacitných či iných dôvodov nebola vykonaná.

33. Samotná skutočnosť, že došlo k navýšeniu počtu staníc technickej kontroly zároveň neznamená, že v rozhodnej dobe sa sťažovateľ z objektívnych dôvodov nemohol podrobiť emisnej kontrole. Záver sťažovateľa o „nevykonateľnosti“ emisnej kontroly v rozhodnej dobe je preto jeho subjektívnym pocitom, ktorý však nebol ani v administratívnom a ani správnom súdnom konaní preukázaný a sťažovateľ okrem svojich vlastných vyjadrení v tomto smere ani nepredložil nejaký dôkaz podporujúci jeho tvrdenia. Takáto „všeobecne známa skutočnosť“ nakoniec nevyplýva ani z doterajšej judikatúry kasačného súdu.

K sťažnostnému bodu 6
(dátum a čas ako merateľné hodnoty)

34. Sťažovateľ opakovane namietal, že dátum a čas by ako merané veličiny mali v rámci Jednotného informačného systému v cestnej doprave podliehať certifikácií o vykonaní povinnej metrologickej kontroly podľa zákona č. 142/2000 Z. z., pričom bez takéhoto certifikátu je prvostupňovým orgánom uvádzaný moment, kedy sa dozvedel o porušení povinnosti sťažovateľa, klamlivý.

35. Jednotný informačný systém v cestnej doprave (ďalej aj „cestný informačný systém“) je normatívne konštituovaný zákonom č. 387/2015 Z. z. a predstavuje informačný systém verejnej správy na úseku cestnej dopravy, ktorý sa vedie na účely konaní orgánov verejnej moci, výkonu kontroly, evidencie údajov, vzdelávania a nadobúdania odborných spôsobilostí na úseku cestnej dopravy (§ 2 ods. 1 daného zákona).

36. Na údaje vedené v cestnom informačnom systéme sa vzťahuje domnienka ich správnosti upravená v prvej vete § 5 ods. 2 zákona č. 387/2015 Z. z., podľa ktorej „údaje evidované v cestnom informačnom systéme sa považujú za úplné a zodpovedajúce skutočnosti, kým nie je preukázaný opak.“ Cestný informačný systém pozostáva v zmysle § 3 ods. 2 písm. c) zákona č. 387/2015 Z. z. aj z registra prehliadok z technických staníc, v ktorom sa podľa § 8 ods. 3 písm. b) daného zákona evidujú údaje o emisných kontrolách.

37. Zo žiadneho normatívneho ustanovenia nevyplýva, že by dátum a čas mali mať povahu meranej veličiny spojenej s cestným informačným systémom v zmysle zákona č. 142/2000 Z. z. účinného do 30.6.2018, resp. od 1.7.2018 podľa zákona č. 157/2018 Z. z. o metrológii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 157/2018 Z. z.“). Dátum a čas sú len údajmi uvedenými na výstupe z cestného informačného systému podobne ako sa tieto údaje zobrazujú aj na iných výstupoch zo štátom vedených verejných registrov napr. na výpise z listu vlastníctva alebo výpise z obchodného registra.

38. To znamená, že údaj o dátume a čase „05.03.2019 06:59“ uvedený na listine „Dôkaz porušenia Výstup z Jednotného informačného systému v cestnej doprave číslo dôkazu: 2019-03-05-2044385975“ (ďalej len „výpis z cestného informačného systému“) nepodliehal metrologickej kontrole a úradnému meraniu v zmysle zákona č. 142/2000 Z. z., resp. zákona č. 157/2018 Z. z.

39. Zároveň výpis z cestného informačného systému s odkazom na znenie § 5 ods. 2 zákona č. 387/2015 Z. z. preukazoval, že sťažovateľ osobné vozidlo sa v zákonom ustanovenej lehote nepodrobil emisnej kontrole pravidelnej.

40. Samotné hypotetické tvrdenie sťažovateľa, že na výpise z informačného systému môže byť nesprávne uvedený rok, pritom správnosť vyznačeného dátumu a času na ňom nebolo spôsobilé spochybníť a sťažovateľ v tomto smere ani nepredložil nejaký dôkaz.

41. Porušenie § 148 ods. 26 zákona č. 387/2015 Z. z., podľa ktorého „Pokutu možno uložiť do dvoch rokov odo dňa, keď sa príslušný správny orgán dozvedel o porušení povinnosti, najneskôr však do piatich rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.“, preto kasačný súd vo vzťahu k nedodržaniu dvojročnej subjektívnej lehoty nezistil.

K sťažnostným bodom 7 a 8

(možnosť vykonania emisnej kontroly na území celého štátu v zákonom určenej lehote)

42. Zákon č. 106/2018 Z. z. v § 45 ods. 1 písm. b) bode 2. ustanovuje povinnosť prevádzkovateľa vozidla bez vyzvania a na vlastné náklady motorové vozidlo podrobiť emisnej kontrole pravidelnej v lehotách, spôsobom a v rozsahu ustanovenými vykonávacím právnym predpisom podľa § 136 ods. 3 písm. h), ktorým je vyhláška č. 138/2018 Z. z.. ktorou sa ustanovujú podrobnosti v oblasti emisnej kontroly (ďalej len „vyhláška č. 138/2018 Z. z.“).

43. V zmysle § 51 ods. 1 písm. a) bod 8. vyhlášky č. 138/2018 Z. z. v znení účinnom v rozhodnej dobe emisnej kontrole pravidelnej podlieha vozidlo kategórie M1 v lehote do štyroch rokov po jeho prvom prihlásení do evidencie a potom periodicky v dvojročných lehotách.

44. Zákon č. 106/2018 Z. z. a ani vyhláška č. 138/2018 Z. z. neobmedzujú prevádzkovateľa vozidla vo výbere stanice technickej kontroly, kde sa môže podrobiť emisnej kontrole. Prevádzkovateľ vozidla súčasne nemá normatívne ustanovený nárok na to, aby ním zvolená stanica technickej kontroly vykonala emisnú kontrolu na vozidle v ňom zvolenom čase, ak to nie je z kapacitných alebo iných dôvodov možné.

45. Povinnosť včasného podrobenia motorového vozidla emisnej kontrole možno spojiť aj s klasickou právnou zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. nech si každý stráži svoje práva alebo právo je pre bdiacich. Bolo preto (len) na sťažovateľovi, aby si splnil zákonom uloženú povinnosť podrobiť osobné vozidlo emisnej kontrole pravidelnej a to v zákonnej dvojročnej lehote od vykonania predchádzajúcej emisnej kontroly teda do 15.10.2016.

46. Normatívne určená periodická dvojročná lehota súčasne neznamená, že by predchádzajúca emisná kontrola neplatila dva roky, ako sa mylne domnieva sťažovateľ. Je ale na každom prevádzkovateľovi motorového vozidla, aby si podrobenie ďalšej emisnej kontrole zorganizoval tak, aby to bolo pre neho čo najefektívnejšie. Prevádzkovateľ si môže podrobenie sa emisnej kontrole naplánovať aj dopredu a objednať sa na stanici emisnej kontroly tak, aby emisné kontroly na seba v podstate plynulo nadväzovali.

V.

Záver

47. Z rámci vykonaného dokazovania v administratívnom a ani správnom súdnom konaní sťažovateľ nevyprodukoval žiaden dôkaz, ktorý by mal za následok zbavenie sa administratívnej zodpovednosti za spáchanie správneho deliktu podľa § 148 ods. 14 písm. b) bod 5. zákona č. 106/2018 Z. z.

48. Na základe vyššie uvedeného dospel kasačný súd k záveru, že neboli naplnené dôvody kasačnej sťažnosti sťažovateľa v zmysle § 440 ods. 1 písm. e), f) a g) SSP týkajúce sa porušenia práva na zákonného sudcu, práva spravodlivý súdny proces a nesprávneho právneho posúdenia, ktorých sa obsahovo týkali sťažovateľom uplatnené sťažnostné body 1 až 8.

49. Pokiaľ sťažovateľ formálne namietal ako dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, tak kasačný súd poukazuje na to, že v tomto smere svoju kasačnú sťažnosť náležite v súlade s § 440 ods. 2 nezdôvodnil.

50. Sťažovateľ formálne podal kasačnú sťažnosť aj podľa § 440 ods. 1 písm. j) SSP, teda z dôvodu, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že podanie bolo nezákonne odmietnuté. Kasačný súd k tomuto dôvodu kasačnej sťažnosti uvádza, že napadnutým rozsudkom došlo k zamietnutiu žaloby podľa § 194 ods. 2 a § 190 SSP a nie k odmietnutiu podania podľa § 59 ods. 3 SSP, na ktoré sa vzťahuje uvedený kasačný dôvod. Je preto zrejmé, že ani tento dôvod kasačnej sťažnosti nebol naplnený.

51. Kasačný súd preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

52. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 a 175 ods. 1 SSP tak, že:

- sťažovateľovi s odkazom na § 167 ods. 1 SSP a contrario nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní,
- žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, pretože mu zo zákona (vo všeobecnosti) nepatrí (§ 168 SSP) a kasačný súd nezistil prítomnosť výnimočných dôvodov pre opačný postup.

53. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.